

Simplement, massa televisió

Text > JORDI DORCA

Il·lustració > IVÁN GARCÍA

Us demano un esforç d'imaginació. Interior, nit: Un humà (dona o home, en aquest cas és indiferent) s'ajaca a un sofà de tres places comprat a uns grans magatzems de mobiliari nòrdic. Està sol, a la mà hi té un comandament a distància. Aquest aparell, com bé sabeu, permet dominar el funcionament del televisor, en aquest cas, un televisor intel·ligent. No m'agradaria entrar a discernir si aquests dos termes junts són una *contradictio in terminis*, perquè això ens ocuparia un altre article sencer si no volguéssim caure en simplificacions pseudointel·lectuals. En fi, recapitem. Un ésser humà, un sofà, un comandament i un televisor intel·ligent. En aquest televisor, una aplicació d'una plataforma de vídeo a demanda. Fem la hipòtesi que en té contractada només una (cosa estranya, però possible). Per no fer publicitat gratuïta de cap plataforma, no en direm el nom. Entra a l'aplicació i observa totes les propostes que hi ha. Que bé, quina abundància! Ell no ho sap, però allà hi trobarà quatre-cents cinquanta mil minuts de continguts. Ell tampoc sap que trigaria set mil cinc-cents hores a veure'ls tots. Potser l'impactaria més saber que en el supòsit que deixés de dormir durant tres-cents dotze dies i que invertís les vint-i-quatre hores només a veure els continguts de la plataforma, li farien falta tres-cents dotze dies per veure'ls tots. El director d'FX, John Landgraf, l'inventor del terme *peak TV*, per definir la sobredosi de productes audiovisuals que tenim va dir un dia: «There is simply too much television». I crec que tenia raó. Però deixem-ho córrer. Ara, a ell, el nostre protagonista, no li interessien aquestes reflexions, ni quantificacions, ni res de tot això; només vol escollir alguna cosa per veure. Normalment troba les propostes separades en dos grans subconjunts: sèries i pel·lícules, però aquestes no són les úniques taxonomies. N'hi ha almenys tres més referents al format: els espais d'humor, els programes d'entrevistes i els documentals. Dins de cadascun d'aquests subconjunts hi troba els gèneres: *thriller*, policial, *western*, acció, drama, comèdia, musical, històric, bèl·lic... Però la cosa no acaba aquí: després hi ha classificacions per continents o fins i tot per països (policial, britànic, nòrdic...), pel temps de visionament (per veure d'un

sol cop, per devorar en un cap de setmana, per degustar de manera calmada...) o per la manera (sèries de manta i sofà, per exemple). Les categories van passant, mentre l'ésser que tenim assegut al sofà amb el comandament a distància a la mà va fent un *scroll* inacabable. I vinga veure tràilers (en Joaquim Maria Puyal en diu *engrescadors*, un nom que potser hauríem d'adoptar); i vinga veure comentaris i puntuacions; i vinga deixar que l'algoritme ens digui què és el que ens agrada; i vinga omplir *els meus preferits* de sèries i pel·lícules que l'ésser que tenim assegut al sofà amb el comandament a distància a la mà mai veurà. I no ho farà perquè l'ésser que tenim assegut al sofà amb el comandament a distància a la mà no té temps. I no ho farà perquè les plataformes s'han autoimposat la necessitat d'omplir massa el catàleg, en què les novetats competeixen amb sèries de fa deu anys i en què grans films de la història del cinema conviuen amb històries banals de pur entreteniment narcotitzant. I això provoca una saturació de l'ésser que tenim assegut al sofà amb el comandament a distància a la mà, que es converteix en un espectador indefens. Entre crítiques, taxonomies, engrescadors, puntuacions i llistes, l'ésser que tenim assegut al sofà amb el comandament a distància a la mà acaba col·lapsat, i potser aquest col·lapse acabarà provocant, més d'hora que tard, que el mercat de l'entreteniment audiovisual també es col·lapsi. No hi ha talent per a tanta oferta; hi ha massa de tot. Simplement, massa televisió.

